

ת"ד 12929/12/17 - מדינת ישראל נגד אביגדור עציוני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 12929-12-17 מדינת ישראל נ' עציוני
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

אביגדור עציוני
ע"י ב"כ עו"ד טמיר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 9.10.17, בסמוך לשעה 09:15, נהג הנאשם באוטובוס זעיר בתל אביב, ברחוב אליהו חכים לדרום ובהגיעו למעגל התנועה, בצומת עם רחוב אחימאיר, לא אפשר להולכת רגל, הגב' טורנר-קורן דפנה, שחצתה את הכביש, במעבר החצייה המסומן במקום, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש - שברים ביד שמאל, לרבות במרפק, שהצריכו ניתוחים לשם קיבועם באמצעות פלטות יעודיות.

הנאשם כפר, באמצעות בא כוחו, באחריותו לגרם התאונה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - רס"ל דנית חכמון, מטעמה הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1.

עד תביעה מספר 2 - רס"ב איגור פרס, בוחן תנועה, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

עמוד 1

ת/2 - הודעת הנאשם, ת/3 - דו"ח בוחן, ת/4 - שחזור, ת/5 - סקיצה, ת/6 - תרשים, ת/7 - לוח תצלומים, ת/8 - דו"ח פעולה.

עדת תביעה מספר 3 - הולכת הרגל, דפנה טורנר-קרן.

כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים בעניינה של הולכת הרגל, שסומנו ת/9.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

אותה עת, צעדה עדת תביעה 3 על המדרכה הצפונית ברחוב אחימאיר, לכיוון מזרח ובהגיעה למעבר החצייה שבצומת עם רחוב אליהו חכים, הבחינה העדה ברכב הנאשם, במרחק מסוים ממעבר החצייה, כשהוא בעצירה.

העדה החלה בחציית מעבר החצייה ובהגיעה לאמצע המעבר, שמעה רעש של מנוע וחשה ברכב "עליה".

העדה מסרה כי נפגעה בצד שמאל של גופה, נהדפה למרחק ונחתה על גבה וישבנה.

לדברי העדה, היא סובלת עד היום מכאבים בגין החבלות שנגרמו לה ומתקשה בתפקוד מלא של יד שמאל, דבר המקשה עליה בהיותה שמאלית.

בחקירתה הנגדית, מסרה העדה כי עצרה על המדרכה, בטרם החלה בחציית הכביש ובשלב זה, רכב הנאשם היה במרחק ממעבר החצייה, בעצירה ולכן, החלה בחציית הכביש.

העדה נשאלה לגבי הגרסה שמסרה לחוקר המשטרה, שם גרסתה הייתה כי הבחינה לראשונה ברכב הנאשם, כאשר זה "בא" אליה ולא בטרם החצייה, כפי שהעידה בבית המשפט והסבירה, כי הודעתה נגבתה בבית החולים, כאשר הייתה עם שבר פתוח ולא ידעה מה בדיוק קרה באירוע.

העדה נשאלה ואישרה, כי לא התבקשה על ידי הבוחן או שוטר אחר, להגיע לזירת התאונה ולהסביר כיצד ארעה.

העדה נשאלה והשיבה, כי רכב הנאשם לא עצר על מנת לתת לה זכות קדימה, אלא עמד במרחק ממעבר החצייה, כאשר החלה לחצות.

עדת תביעה מספר 1, הגיעה לזירת התאונה, פגשה במעורבים וציינה ב-ת/1, את גרסתם התמציתית לתאונה. עדת תביעה 3, מסרה לה כי הגיעה למעבר החצייה, מרחוב אחימאיר וברגע שירדה למעבר החצייה ובמהלך חצייתו, נכנס רכב ו"העיף" אותה. הנאשם מסר לה כי עמד לפני מעבר החצייה, לא ראה הולכי רגל ואחרי שהחל להתקדם לעבר מעבר החצייה, הולכת הרגל "קפצה" למעבר החצייה.

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה, כי סייעה לבוחן בעבודתו, כאשר דימתה הולכת רגל, כפי שניתן לראות ב-ת/7 ולא

צינה זאת ב-1/ת. כמו כן, אישרה כי לא ערכה סקיצה של זירת התאונה.

עד תביעה מספר 2, הגיע לזירת התאונה, אסף ממצאים, חקר את הנאשם, ערך דו"ח בוחן ושחזור וקבע מסקנות לגבי אופן התרחשות התאונה, כמפורט במסמכים שהוגשו מטעמו.

מסקנתו של העד, הייתה כי הנאשם יכול היה להבחין בהולכי רגל, באזור מעבר החצייה, כבר ממרחק של 7 מטרים.

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי רכב הנאשם הוזז ממקומו, בטרם הגיעו לזירת התאונה.

העד נשאל והסביר כיצד ערך את ניסוי שדה הראיה, תוך שהוא נעזר בע"ת 1 וכי צילם את תמונה 1 בלוח התצלומים, ממרחק של 7 מטרים ממעבר החצייה, אף כי הנאשם העיד כי עצר לראשונה במרחק של 4 מטרים ממעבר החצייה וכי בכך, בא לקראת הנאשם.

העד נשאל מדוע לא ערך את הניסוי האמור, עם עדת תביעה 3, לאחר שחרורה מבית החולים והשיב כי נעזר בעדת תביעה 1.

העד נשאל ואישר כי הנאשם הצביע על נקודת אימפקט, המצויה במרחק של כ-2 מטרים ממעבר החצייה.

העד נשאל והשיב, כי מצא ניגוד אבק על מכסה מנוע רכב הנאשם, נזק שהוא אופייני לתאונת דרכים וכי הוא מניח שצדה השמאלי של הולכת הרגל, הוא שפגע ברכב ואישר כי לא צילם את ניגוב האבק.

העד מסר כי הולכת הרגל נפגעה באזור מעבר החצייה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ועד מומחה, מר רפי וולמרק וכן, הוגשו המסמכים הבאים:

1/ - דו"ח פינוי באמבולנס, נ/2 - הודעתה של עדת תביעה 3 במשטרה, נ/3 - חוות דעת מומחה.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מהעדויות שנשמעו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור ובהגיעו למקום, עצר לפני הצומת, כדי לראות אם אין הולכי רגל ומשלא ראה איש, התקדם לעבר מעבר החצייה, עצר שוב, הביט ימינה ושמאלה, התקדם כדי לפנות ימינה, הביט שמאלה, החל לגלוש לעבר מעגל התנועה, עצר שוב ואז שמע "אוי אוי" והבחין במישהי ש"נדבקה לי למכסה המנוע" וזאת כבר לאחר מעבר החצייה.

בהמשך, לשאלות בא כוחו, השיב הנאשם כי עצר בפעם הראשונה לפני מעבר החצייה, פעם שנייה במעבר החצייה, החל לגלוש באיטיות, תוך שהוא מביט שמאלה ואז הבחין לפתע בידיים מול הרכב ועצר עצירת חירום. עוד הוסיף הנאשם, כי הולכת הרגל שמה את ידה על מכסה המנוע ואז נפלה לאחור.

לשאלות נוספות של הסנגור, השיב הנאשם כי הולכת הרגל הגיעה מימין ולא היה שם אף אחד, רכבו היה בחלק

האמצעי-שמאלי של מעבר החצייה ואחריו, בסמוך למעגל התנועה ושוב, חזר והעיד כי עצר בפעם הראשונה לפני מעבר החצייה ועצירה שניה ממש לפני מעבר החצייה. לבסוף, מסר כי גלש לעבר מעבר החצייה, הסתכל שמאלה, לא ראה הולכי רגל, עד שפתאום ראה את הולכת הרגל.

בחקירתו הנגדית, מסר הנאשם כי הזיז את הרכב, כיוון שכך הורתה לו המשטרה, טלפונית.

באשר לגרסה שמסר לעדת תביעה 1, השיב הנאשם כי מסר לה את אותה גרסה שמסר בבית המשפט - התקדם, עצר, לא היה אף אחד, הוא הביט שמאלה וכי אינו יודע עם העדה המציאה את מה שנרשם מפיו, אבל הוא לא חתם על הדו"ח.

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל והשיב כי היא לא הייתה שם ואולי רצה מהגדר וכאשר נטען בפניו כי פגע בה כשהיא בכביש, השיב הנאשם כי אולי היא פגעה בו ומשנשאל אם לטענתו, הולכת הרגל רצה לכביש על מנת לחסום את רכבו, השיב "אולי".

הנאשם נשאל ואישר כי בחקירתו מסר כי הביט שמאלה, לפני שנכנס למעגל התנועה ומשנטען בפניו כי הגרסה, לפיה הייתה מגבלת שדה ראייה לימין, בשל הגדר, עלתה לראשונה בבית המשפט, השיב כי זו פעם ראשונה שהיה באירוע כזה והחוקר הכניס אותו לרכב ושאל שאלות והוא לא יכול היה להתייחס לגדר.

הנאשם אישר כי עצר לראשונה, כ-5-6 מטרים לפני מעבר החצייה ובהמשך, עצר פעם שניה לפני מעבר החצייה - **"אמרתי שעצרתי לפני מעבר החצייה ואני מסתכל שמאלה"** וכן, וטען כי **"יש את הטמבון, מכסה המנוע והכל, קשה לראות מה יש קדימה....קשה לראות מה יש למטה"** - עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 21-26.

בהמשך, שינה הנאשם גרסתו וטען, כי העצירה השנייה הייתה על גבי מעבר החצייה - **"עצירה שנייה הייתה לפני הכיכר, אני חושב שזה על המעבר, בתוך המעבר, עמדתי והסתכלתי שמאלה לראות"** - עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 5-6.

משנטען בפני הנאשם, כי אינו יודע לומר היכן עצר וכיצד מסר גרסה לבוחן בזירת התאונה, השיב הנאשם כי **"בסוף העדות שלו אני שיניתי את כל הגרסה שלי כי הוא הכניס לי מילים בפה. אני אמרתי לו שזה לא נכון"** - ראה עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 9-10.

הנאשם אישר כי חתם על הודעתו, כי זה מה שנהוג, לטענתו וכי חלק מהדברים נכונים וחלק מהדברים הוא שינה, כי הבוחן אמר לו מה להגיד.

בהמשך חקירתו, טען הנאשם, כי כשמגיעים לכיכר, מסתכלים שמאלה, לראות אם אין רכב שמגיע וממקום עמידתו, לא יכול היה להסתכל לימין, כיוון שהגדר הפריעה לו.

התובעת הציגה לנאשם תמונות נוספות מתוך לוח התצלומים וטענה בפניו, כי ניתן היה להבחין במדרכה מימין, ללא כל הגבלה, על אף הגדר במקום, אך הנאשם שב וטען כי יש בעיה.

הנאשם נשאל אם נכון לומר, כי במידה והיה עוצר ומסתכל ימינה לפני שהמשיך בנסיעה, היה רואה את הולכת הרגל ומונע את התאונה והשיב תחילה "היא לא הייתה שם", אח"כ "אני הסתכלתי שמאלה, זה היה אחרי מעבר החצייה" ולבסוף "יכול להיות שכן" - ראה עמוד 33 לפרוטוקול, שורות 1-8.

לבסוף, נשאל הנאשם אם גרסתו היא שכאשר רכבו היה בעצירה, הגיעה הולכת הרגל לאמצע הכביש, שמה ידיה על חזית הרכב, נהדפה לאחור ונפלה והשיב בחיוב - ראה עמוד 33 לפרוטוקול, שורות 16-22.

עד הגנה מספר 1, מר רפי וולמרק, הגיש חוות דעת מומחה מטעמו, לפיה, התאונה בלתי נמנעת וזאת, נוכח פרק הזמן הקצר שהולכת הרגל שהתה בכביש, שהנו קצר יותר מזמן התגובה של הנהג.

יש לציין, כי העד לא צירף נספח עם נתוני עזר ששימשו אותו לצורך עריכת החישובים, שאף הם לא צורפו לחוות הדעת, אלא רק תוצאתם וכן, לא צירף מדידות או סקיצות שערך, לטענתו, בזירת התאונה.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי הסתמך בחוות דעתו, על גרסת הנאשם, ביקור במקום והצבעה שעשה עמו בזירת התאונה וכי לא התייחס לגרסת הולכת הרגל, שכן זו אינה מתיישבת עם הממצאים שלו ושל בוחן המשטרה.

לטענת העד, הבוחן קבע כי התאונה אירעה אחרי מעבר החצייה, אך בחקירתו הנגדית, אישר כי הבוחן התייחס למקום הפגיעה (אימפקט) על סמך הצבעת הנהג בלבד, ללא כל ממצא שתומך, או סותר, גרסה זו.

העד אישר כי לא מצא כל ממצא אובייקטיבי, שיש בו כדי לשלול טענת הולכת הרגל, כי חצתה במעבר חצייה, אך לשיטתו, לא ניתן גם לשלול את טענת הנאשם, לפיה לא חצתה כאמור ולכן, גרסתו היא, שהולכת הרגל חצתה אחרי מעבר החצייה.

העד אישר את שדה הראיה שקבע הבוחן, אך טען כי שדה הראיה מתייחס לעצירתו הראשונה של הנאשם ולכן, אינו רלוונטי, כאמור בסעיף ג' לחוות הדעת.

העד נחקר ואישר כי בנסיעה בשטח עירוני, על נהג, לרבות הנאשם, להיות עירני לכל דבר - כלי רכב, הולכי רגל, אך מנגד, טען כי לזמן התגובה של הנהג, יש להוסיף גם פרמטר של תגובה בהפתעה, כך שזמן שהייתה של הולכת הרגל בכביש, קצר מזמן התגובה המשוקלל של הנאשם ולכן, התאונה בלתי נמנעת, אך לא צירף כל אסמכתא רלוונטית לטענה זו.

העד אישר, כי ממקום עמידת הנאשם, ניתן היה לראות לימין, אך טען, כי הנאשם לא צריך היה להביט ימינה, לכיוון ממנו הגיעה הולכת הרגל, אלא שמאלה בלבד, לעבר כלי הרכב הנכנסים אל מעגל התנועה.

העד שב וטען, כי התאונה בלתי נמנעת, כיוון שהנאשם הבחין בהולכת הרגל, רק כאשר הייתה כבר מול הרכב.

העד נשאל אם הנאשם היה בעצירה בזמן התאונה והשיב, כי אם היה בעצירה, לא הייתה נגרמת תאונה - ראה עמוד 40 לפרוטוקול, שורות 7-8.

העד נשאל לגבי חקירתו הנגדית של הנאשם, במהלכה השיב כי אם היה מביט ימינה, במהלך עצירתו, היה מונע את התאונה והשיב כי אכן, אם היה הנאשם עומד ומביט ימינה, היה רואה אנשים על המדרכה ואז לא הייתה תאונה, כי

הרכב לא היה נוסע.

העד נשאל מהו "**תחום מעבר חצייה**" והתחמק מליתן תשובה עניינית, כמצופה ממומחה בתחום, ראה עמוד 41 לפרוטוקול, שורות 8-12.

לשאלות בית המשפט, השיב העד, כי כאשר הנאשם נעצר לראשונה, במרחק של 7 מטרים ממעבר החצייה, היה לו שדה ראייה ימינה, אך הולכת הרגל לא הייתה שם ולכן, לא יכול היה להבחין בה. לאחר שהתקדם ונעצר שוב, בגלל מעגל התנועה, לא היה לו צורך להביט שוב ימינה, אלא שמאלה בלבד וכיוון שמדובר ברכב הסעות גדול ומבטו של הנאשם היה מופנה שמאלה, הגיוני שלא הבחין במתרחש מימינו.

ביום 30.6.19, נערך ביקור בזירת התאונה.

כמפורט בפרוטוקול, הנאשם הצביע על כיוון נסיעתו ועל המקום בו עצר לראשונה, במרחק של 4 אבני שפה ממעבר החצייה וכאשר נשאל מדוע עצר במרחק כזה ממעבר החצייה, השיב "**כי לא היה אף אחד**" וכאשר נשאל שוב, השיב "**כי זה רכב גבוה וגדול. כי ככה צריך לעצור**".

הנאשם אישר כי מנקודה זו, יכול היה להבחין במדרכה הימנית, עד לאחרון העמודים הנמוכים המוצבים במקום.

הנאשם נשאל, על ידי התובעת, מדוע לא עצר שוב, אם, כפי שהעיד בבית המשפט, הייתה מגבלת שדה ראייה ימינה, בגלל הגדר במקום והשיב "**אין חובה, לא צריך**".

בהמשך, הסביר הנאשם, הוא המשיך בגלישה איטית, עצר אחרי מעבר החצייה, הביט שמאלה, המשיך ואז הבחין בהולכת הרגל.

הנאשם הצביע, לבקשת הסנגור, על המקום בו עצר בפעם השנייה, במרחק של כאבן שפה וחצי אחרי מעבר החצייה ועל מקום הפגיעה בהולכת הרגל, במרחק של כשתי אבני שפה ממעבר החצייה.

הנאשם נשאל על ידי הסנגור והשיב, כי עצר שוב, על מנת לוודא כי אין כלי רכב במעגל התנועה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי למיחוס לו בכתב האישום.

אפתח ואומר, כי תמהה אני על האמור בסעיף הראשון לסיכומי ההגנה, שכן כתב האישום מייחס לנאשם גרם חבלה של ממש, באופן ברור ומפורש, כעולה מסעיף 5 לעובדות כתב האישום ומהתוספת להוראת חיקוק מספר 2 וכן, נשמעה עדותה של הולכת הרגל לעניין זה והוגשו תעודות רפואיות רלוונטיות, בהסכמת ההגנה.

באשר לאחריות לגרם תאונת הדרכים ותוצאותיה, הרי שלטעמי, גם אם תתקבל גרסת הנאשם במלואה, יש בה כדי לתמוך בראיות המאשימה בכל הנוגע לרשלנותו וכפועל יוצא, לאחריותו, למיחוס לו בכתב האישום.

מחד, טוען הנאשם כי יצא ידי חובתו ועצר את הרכב, לפני מעבר החצייה וכאשר עצר בשנית, לא נדרש שוב לסוגית הולכי רגל, אלא רק לכלי הרכב המגיעים משמאלו, בתוך מעגל התנועה ולכן, לא היה צריך להביט ימינה, אלא שמאלה בלבד.

מאידך, טוען הנאשם כי כאשר עצר לראשונה, בשל מעבר החצייה לפניו, הרי שהגדר בימין הדרך, הגבילה את שדה הראיה שלו לימין.

בנסיבות אלה, יש לתמוה על שני דברים מהותיים-

הראשון, אם הנאשם לא הבחין כלל בהולכי רגל, עת התקרב למעבר החצייה, כפי שטען וכמפורט לעיל, מדוע עצר את הרכב בפעם הראשונה?

תקנה 67 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, על כל חלופותיה, אינה דורשת מנהג רכב לעצור לפני כל מעבר חצייה, אלא אם הדבר נדרש על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את המעבר, או אם רכב עוצר בנתיב סמוך.

השני, אם כבר עצר והבחין כי שדה הראיה לימין מוגבל ומונע ממנו להבחין בהולכי רגל על המדרכה הימנית, שוב, לגרסתו וכמפורט לעיל, מדוע לא טרח להביט לימין במהלך עצירתו השנייה?

ההגנה לא סיפקה הסברים מניחים את הדעת לשתי תהיות אלה וגרסת הולכת הרגל, לפיה, הבחינה ברכב הנאשם עומד במרחק ממעבר החצייה וללא קשר אליו, מקבלת תימוכין בגרסת הנאשם לעיל.

אין מחלוקת בין הצדדים, בנוגע לכך, שהנאשם בחר לעצור את רכבו במרחק של מספר מטרים ממעבר החצייה - "רחוק", על פי גרסת הולכת הרגל, **5 מטרים**, כעולה מהודעת הנאשם, בשורה 11, **2-4 מטרים**, כעולה מ-ת/4, "יש הרבה לפני קצת או לפני זה", כעולה מגרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט, עמוד 26 לפרוטוקול, שורה 20, **5-6 מטרים**, כעולה מחקירתו הנגדית של הנאשם, עמוד 30 לפרוטוקול, שורה 20, **"אבן שפה רביעית ממעבר החצייה"** (מידעתי השיפוטית, בהיותי מותב מקצועי בתחום התעבורה, אורכה של כל אבן שפה, הוא מטר), כעולה מפרוטוקול הביקור בזירת התאונה.

מכל האמור, ניתן לסכם ולומר, כי לגרסת הנאשם, הוא עצר את רכבו, לפני מעבר החצייה, במרחק של בין 4 מטרים ל-6 מטרים ואם נוסיף לכך את טענתו ה"כבושה" של הנאשם, שנתמכה בחוו"ד המומחה מטעמו, לפיה גדר המצויה בסמוך למעגל התנועה ומימין לדרך, הגבילה את שדה הראיה שלו לימין, הרי שעולה הצורך לברר, מדוע בחר הנאשם לעצור כאמור לעיל ולא בסמוך לפני המעבר שבנדון, על מנת להתגבר על אותה מגבלה, לכאורה, בשדה הראיה.

הסברים שנתן הנאשם, לכך שעצר במרחק ממעבר החצייה, היו תמוהים וזאת בלשון המעטה -ההסבר הראשון, בעמוד 44 לפרוטוקול, היה " **כי לא היה אף אחד**" ובהמשך, בעמוד 45 לפרוטוקול- **"כי זה רכב גבוה וגדול. כי ככה צריך לעצור"**.

מקום בו טוען הנאשם עצמו, להגבלה בשדה הראיה ימינה, לא ברור מדוע לא עצר בסמוך לפני מעבר החצייה, במקום

ממנו שדה הראיה שלו אינו מוגבל ואם בחר שלא לעשות כן, הרי שהתרשל באופן נהיגתו.

יודגש, כי הבוחן קבע, כי ממרחק של 7 מטרים לפני מעבר החצייה, היה לנאשם שדה ראייה פתוח לעבר מעבר החצייה ואזור מעבר החצייה ומומחה ההגנה, לא חלק על ממצא זה, אך כאמור, גם גרסת הנאשם עצמו, לפיה, שדה הראיה היה מוגבל /חסום, אינה פוטרת אותו מאחריות לגרם התאונה.

יתרה מזו, אם כבר עצר הנאשם שוב, בטרם כניסתו למעגל התנועה וכפי שהעיד, פעם אחר פעם, הביט שמאלה בלבד, לעבר כלי הרכב הנוסעים במעגל התנועה ולא טרח ולו פעם אחת, להפנות מבטו שוב ימינה, בנקודה ממנה מוסכם, כי אין מגבלה בגין הגדר, הרי שגם בכך, התרשל באופן נהיגתו.

הנאשם עצמו, הודה בחקירתו הנגדית, כי אם היה מביט ימינה, במהלך עצירתו השנייה, היה מבחין בהולכת הרגל והיה מונע את התאונה - ראה עמוד 33 לפרוטוקול, שורות 1-11 וכך העיד גם מומחה ההגנה - ראה עמוד 41 לפרוטוקול, שורות 2-3.

מכאן, שרשלנותו של הנאשם, היא זו שהביאה לכך, שהולכת הרגל נגלתה בפניו, רק כאשר הייתה כבר מול חזית רכבו ולא ניתן לטעון, בנסיבות אלה, כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

גרסת הולכת הרגל, לגבי נסיבות התאונה ואופן חצייתה, עשתה עלי רושם אמין ביותר.

העדה העידה בצורה עניינית ועמדה על גרסתה בחקירתה הנגדית ולראיה, מוסכם גם ההגנה, כי הנאשם עצר את רכבו במרחק ממעבר החצייה ולא בסמוך לפניו, בדיוק כפי שתיארה העדה.

מכאן, גם אם תתקבל טענת ההגנה, לפיה, הולכת הרגל לא עצרה לפני תחילת החצייה, הרי שלא היה כל צורך שתעצור מקום בו הבחינה ברכב עומד במרחק כאמור ולא הייתה כל מניעה שתחל בחציית מעבר החצייה.

העדה עמדה על כך שכאשר החלה בחצייה, באמצע מעבר החצייה, היה רכב הנאשם במרחק מהמעבר ולפתע, הגיע אליה ופגע בצדה השמאלי, טענה המתיישבת עם כיוון הנסיעה וכיוון החצייה.

לגבי נ/1, מצאתי כי אין למסך זה כל נפקות לגבי קביעת האחריות לגרם התאונה או תוצאותיה ולכן, המשקל שאייחס לו הנו אפסי.

בנוגע ל-2/נ ולטענות ההגנה בדבר סתירות בין הודעת הולכת הרגל במשטרה לעדותה בבית המשפט, הרי שלטעמי, מדובר בסתירות שאינן נוגעות לליבת גרסתה, כפי שפורטה לעיל ומשקלן אינו מכריע.

לעניין זה, גרסת הנאשם, לפיה, הולכת הרגל ירדה לכביש וניסתה לדחוף את רכבו, כאמור בעמוד 27 לפרוטוקול, שורות 4-7 ושוב, בעמוד 29 לפרוטוקול, שורות 16-19, הנה בלתי סבירה בעליל.

טענת הנאשם, כפי שנשמעה לראשונה בחקירתו הנגדית, לפיה, הבוחן עיוות את דבריו ו"הכניס לו מילים לפה" - עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 7-16, אינה אמינה עלי ולראיה, אין לה זכר בסיכומי ההגנה ולסנגור טעמיו.

אציין, כי מביקור בזירת התאונה, כמפורט בפרוטוקול שנערך באותו מעמד, התרשמתי כי לא הייתה מגבלת שדה ראייה ממשית, גם לא ממקום עצירתו הראשון של הנאשם, לגרסתו ובוודאי שלא הייתה כל מגבלה, בסמוך לפני מעבר החצייה ומעגל התנועה ואין ספק בליבי, כי אם היה הנאשם טורח להביט ימינה, בטרם כניסתו למעל התנועה, הוא היה מבחין בהולכת הרגל וממתין שתחצה את הכביש, כנדרש ממנו בחוק.

בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת - ראה ע"פ 558/97 מדינת ישראל נגד מלניק, בש"פ 7578/00 שוויקי תחסינ נגד מדינת ישראל, ע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נ' מדינת ישראל ועוד.

בעניין כרסנטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: **"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת..."**

לעניין זה, אין חשיבות ממשית, אם החצייה הייתה בתוך מעבר החצייה, או במרחק קצר ביותר ממנו.

בע"פ 35342-121-16 מדינת ישראל נגד שושנה ארז, נקבע כי תחום מעבר החצייה מוגדר על פי מבנה הצומת וזירת התאונה ויכול להגיע גם ל-10 מטרים, לפני ואחרי מעבר החצייה, כמו בעניין ארז לעיל.

בע"פ 896/06 גאוי נ' מדינת ישראל, דובר בהולך רגל שחצה את הכביש במרחק של כ-10.8 מ' אחרי מעבר החצייה ונקבע כי המערער שם יכול היה לראות את המנוח עוד לפני שירד לכביש מאי התנועה, אך לא ראה אותו, ולכן נקבע כי הוא נהג ללא ערנות מספקת. פסק הדין אושר בבית המשפט העליון, ובקשת רשות ערעור שהגיש המערער, נדחתה - ראה רע"פ 4180/07 גאוי נ' מדינת ישראל.

במקרה שבפני, כפי שניתן לראות בתמונות שצילם הבוחן, מעבר החצייה סמוך מאוד למעגל התנועה ולכן, גם אם תתקבל גרסת ההגנה, לפיה הולכת הרגל לא חצתה על גבי מעבר החצייה עצמו, אלא אחריו, הרי שמדובר במרחק

קצר ביותר, של 2 מטרים כעולה גם מגרסת הנאשם עצמו והסימון שסימן, לגבי מקום האימפקט, ראה עמוד 45 לפרוטוקול, שורות 16-17.

מרחק של 2 מטרים ממעבר החצייה הוא ללא ספק, בתחום מעבר החצייה ונהג רכב נדרש לנקוט ברמת זהירות מוגברת, גם בטווח זה, כפי שנקבע בפסיקה.

בעניינו, הנאשם לא רק שלא נהג ברמת זהירות מוגברת, אלא אף לא נקט באמצעי זהירות שגרתיים ולא ווידא, כי מעבר החצייה פנוי מהולכי רגל.

הנאשם טוען למעשה שתי טענות מרכזיות, הסותרות זו את זו - הטענה הראשונה, כי עצר לפני מעבר החצייה, אומנם במרחק שבין 4-6 מטרים, כאמור לעיל, ווידא כי אין הולכי רגל ובאותה נשימה, טוען הנאשם טענה שניה, סותרת, לפיה, הייתה מגבלת שדה ראייה, ממקום עצירתו, בגלל הגדר במקום. ברי כי אם הייתה מגבלת שדה ראייה, לא יכול היה הנאשם לוודא כי אכן, אין הולכי רגל סמוכים למעבר החצייה ומנגד, אם לא הייתה מגבלת שדה ראייה, לא ניתן כל הסבר לכך שלא הבחין בהולכת הרגל, עד שהייתה מול חזית רכבו.

הטענה לפיה, היה הנאשם מרוכז, כל כולו, בכלי הרכב משמאלו, עד כדי כך שלא יכול היה להפנות מבטו ימינה ולו לרגע קצר, אינה סבירה לטעמי, לגבי כל נהג, קל וחומר, לגבי נהג מקצועי, כמו הנאשם.

באשר לטענות ההגנה, בנוגע לעבודות הבוחנות שנערכה בהקשר לתאונה, הרי שאכן, טוב היה, לו בכל תיק תאונת דרכים, היה נערך שחזור מדוקדק של התאונה, על פי הממצאים שנאספו בזירה, אך אני סבורה, כי ישנם מקרים, בהם ניתן להוכיח רשלנות של נהג, מבלי להידרש לשחזור וראה לעניין זה, עפ"ת 29663-12-16 פרץ נגד מדינת ישראל, בו נקבע:

"לא התעלמתי מטענת המערער כי לא נערך שחזור "כהלכתו", אך אני סבור כי הדבר התחייב בנסיבות העניין - הזירה הינה זירה "פשוטה" באופן יחסי והגם ששחזור שכזה בהחלט לא היה גורע, אין מדובר במקרה בו אי עריכת השחזור פגעה בהגנת המערער (בניגוד למקרה שנדון בעפ"א (מחוזי חיפה) 11917-11-16 טויבר נ' מ"י, 4.12.16, אליו הפנו ב"כ המערער). עוד אפנה לכך כי בוחן תאונות הדרכים ערך ניסוי שדה הראיה בזירה וממצאיו לא נסתרו".

עוד נאמר בענין פרץ לעיל:

"אכן, אחריות נהג לתאונה המתרחשת במעבר חציה אינה אבסולוטית, אך במקרה דנן ניתן היה למנוע בנהיגה זהירה יותר - של נהג סביר - את התאונה ומשכן יש לדחות את הערעור על ההרשעה".

בעפ"ת 50565-03-15 כהן נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט המחוזי כי, למרות מחדליו של הבוחן מלבצע את כל הבדיקות הנדרשות, הרי שדי בממצאים שנקבעו כדי להביא למסקנה שהמערער התרשל בנהיגתו. פסק דינו של בית

המשפט המחוזי אושר ע"י בית המשפט העליון, ובקשתו של המערער לרשות ערעור נדחתה. ראה - רע"פ 5112/16 **כהן נ' מדינת ישראל**.

עוד אציין, כי אני דוחה את קביעת מומחה ההגנה, לפיה, יש להוסיף גם את גורם ה"הפתעה", לחישוב לענין משך שהייתה של הולכת הרגל בכביש, לעומת זמן תגובת הנאשם.

נהג הנג דרך עירונית ובוודאי, בסמוך למעבר חצייה ומעגל תנועה, אינו אמור להיות מופתע מנוכחותם של הולכי רגל, אלא להיפך, אמור לצפות את נוכחותם במקום ולהגיב בהתאם, קל וחומר, כאשר עסקין בנהג מקצועי, כמו הנאשם.

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה בע"פ **8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

נוכח האמור וכן, העובדה כי המומחה בחר שלא להמציא לבית המשפט את הבסיס לחוות דעתו ומסקנותיו, אני דוחה את קביעתו, לפיה, התאונה הייתה בלתי נמנעת.

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה, או במרחק קצר ביותר ממנו, המהווה עדיין תחום מעבר החצייה וכי הנאשם, לא נקט באמצעי הזהירות הנדרשים ממנו ולא הבחין בהולכת הרגל, עד ממש לפני הפגיעה בה, אף כי יכול היה להבחין בה, לו היה עוצר בסמוך לפני מעבר החצייה או במקום ממנו, לא הייתה מגבלת שדה ראייה, כפי שטען ומביט גם ימינה ולא שמאלה בלבד ובאמור לעיל, טמונה רשלנותו.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי והוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ט, 24 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים